Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ [Τοῦ Eugène Chavette]

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

(Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Μεσημέρι.) *Ὁ Κύριος βοηθούμενος, ἀπ' τὴν μαγείρισσα, ἑτοιμάζει τὸ τραπέζι, καὶ περιμένει τὴν Κυρία ποὺ βγῆκεν ἀπ' τὸ πρωῒ ἔξω. Ἐπὶ τέλους ἡ Κυρία ἐπιστρέφει ἀργοπορημένη ὅπως πάντα).*

Κυρία.— Βιάστηκα νὰ γυρίσω γιατὶ ἤμουν βεβαία πὼς ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσες νὰ τὰ ξεμπερδέψῃς !

Κύριος.— Μάθε, κυρά μου, πὼς ὅταν προσκαλεῖ κανεὶς κόσμον σὲ γεῦμα,ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ μένῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ γυρίζῃ ἔξω.

Κυρία.— Ἔκαμα μερικὲς ἐπισκέψεις. Καὶ τώρα πές μου τί ὁδηγίες ἔδωκες στὴν μαγείρισσα. Τί ἑτοίμασες ;

Κύριος.— Ἔχουμε κουνέλι ψητό, ψάρια, σαλάτα, τυρὶ καὶ μερικὰ πορτοκάλια.

Κυρία.— Μὰ αὐτό, χριστιανέ μου, εἶνε γεῦμα γιὰ θυρωρό. Τέτοιες ἑτοιμασίες ἔκαμες ;

Κύριος.— Γιὰ τὸ κουνέλι τὰ λὲς αὐτά ; Κι' ὅμως, εἶνε κουνέλι λοφό ! γυμνασμένο ! Ἀνῆκε στὸ θαυματοποιό, ποὺ τὸ ξέχασε στὴ σοφίτα καὶ τῶσκασε χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸ κοῖκι.

Κυρία.— Λαμπρά ! Τότε ν' ἀναλάβῃς νὰ πείσῃς τοὺς προσκαλεσμένους πὼς θὰ φᾶνε ἕνα σοφὸ κουνέλι ! Καὶ γιὰ νὰ φαντάξῃ περισσότερο, νὰ τοῦ βάλουμε καὶ γλυκίσματα μέσα, λέγοντας πὼς εἶνε Ρωσσικὸ φαγητό !... Αὐτὸ θὰ κάμῃ ν' ἀπορήσῃ ὁ Γλυφολαρδῆς ποὺ λατρεύει τὰ παράξενα φαγητά...

Κύριος.— Ἀκριβῶς ὁ Γλυφολαρδῆς δὲν θἄρθῃ ἀπόψε στὸ γεῦμα. Ἔχει συνεδρίασι... ὥστε θὰ εἴμεθα μόνον ἕξ.

Κυρία.— Τότε ἔχουμε δέκα φορὲς περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειάζονται. Ἀντωανέτα ! *(Ἡ μαγείρισσα μπαίνει μέσα).* Φύλαξε τὰ ψάρια γιὰ τὸ βράδυ, δὲν θὰ χρειαστοῦν. *(Ἡ μαγείρισσα φεύγει).*

Κύριος, *(μὲ δισταγμόν).*— Μὰ τότε δὲ θὰ φτάσῃ τὸ φαγητό, θὰ γλύψουμε τὰ πιάτα...

Κυρία.— Νὰ προσποιηθῇς πὼς εἴχαμε καὶ ψάρια καὶ τἄφαγε ἡ γάτα. Νὰ τοὺς κάμουμε νὰ περιμένουν μισὴ ὥρα ἀφοῦ φᾶνε τὸ κουνέλι. Σὺ τότε ν' ἀρχίσῃς νὰ φωνάζῃς : «Ἄϊντε, ἂς ἀρχίσωμε τὸ τυρί. Νὰ τί μᾶς ἔφτιασε αὐτὴ ἡ παλησόγατα. Ἂν τὴν πιάσω θὰ τῆς στρίψω τὸ λαρύγγι !...»

Κύριος.— Ὕστερ ἀπ' ὅλα αὐτά, τὸ γεῦμα θἆναι πολὺ φτωχικό.

Κυρία.— Καλὲ τί λές ! Μήπως τρῶνε στὸ σπίτι τους καλύτερα...

Κύριος — Ἔχεις δίκιο. Καὶ τί κρασὶ θ' ἀνοίξουμε ;

Κυρία.— Κρασὶ τοῦ Πουλιάκ.

Κύριος.— Μὰ αὐτὸ εἶναι ξύδι !

Κυρία.— Πρέπει νὰ τὸ τελειώσουμε αὐτὸ τὸ κρασί, οὔτε ἡ μαγείρισσα δὲν τὸ πίνει ! Νὰ τοὺς πῆς πὼς εἶναι ἡ τελευταῖες πέντε μποτίλιες ποὺ μᾶς ἔμειναν καὶ πὼς προέρχεται ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου !

Κυριος.— Αὐτὰ ὅλα ἦναι ἐξυπνα, μὰ δὲν ἀντικαθιστοῦν ποτὰ τὰ ψάρια. Ἂν θέλῃς δὲν θὰ κάμουμε ἄσχημα νὰ τὰ σερβίρουμε κι'αὐτά.

Κυρία *(ξηρῶς).*— Εἶσαι σὰν νὰ μοῦ λὲς νὰ πετάξουμε τὰ λεπτά μας ἀπ' τὸ παράθυρο. Πάντοτε σοῦ ἀρέσει νὰ μεγαλοπιάνεσαι μπροστὰ στοὺς ξένους. Σὲ γνωρίζω πολὺ καλά, εἶνε τώρα πέντε χρόνια ποὺ σὲ σπουδάζω.

Κύριος, *(κατσουφιάζοντας).*— Λοιπὸν ἂς γίνῃ ἔτσι.

Κυρία.— Νομίζεις πῶς θὰ μᾶς πάρουν γιὰ τσιγκούνηδες, ἅμα δοῦν τὰ ἀσημικά μας στὸ τραπέζι ποὺ θὰ τὰ βάλω ὅλα γιὰ νὰ σάσω τὴν Κυρία Ντυλάκ, ποὺ περηφανεύεται τόσο γιὰ τὰ δικά της.

Κύριος.—Πρέπει τώρα νὰ προσδιορίσωμε τῆς θέσης τῶν προσκαλεσμένων.

Κύριος.— Στὰ δεξιά σου θὰ βάλλω τὸν κὺρ Σαρνύ.

Κυρία.— Νομίζεις πῶς θέλω κοντά μου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ κάνει πάντοτε τὸν ἀηδιασμένο ; Πάντοτε ἀνακατεύει ὅ,τι τοῦ βάλλεις στὸ πιάτο του. Εἶναι ἕνας δύσκολος στὰ ξένα σπήτια, κι' ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς τρώει χαρούπια ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ δικό του.

Κύριος.— Θέλεις τὸ Ντυλὰκ κοντά σου ;

Κυρία.—Ὄχι, μὲ πειράζει νὰ τὸν βλέπω. Χύνει πάντοτε ἐπάνω του τὰ κρασιά, καὶ χάφτει μὲ τόση γρηγοράδα σὰν νὰ ρίχνῃ τὸ φαγὶ σὲ καμμιὰ βαρέλα !

Κύριος.— Τότε νὰ τοποθετήσωμε ἀντικρυνά σου τὴν κυρία Σαρνύ.

Κυρία.— Τί ἔκαμε λέει ; Γιὰ νὰ μοῦ κοπῇ ἡ ὄρεξι ; Μ' ἀηδιάζει μὲ τὸν τρόπο ποὺ τρώει. Ἐπειδὴ εἶναι κοντόφθαλμη, χώνει τὴ μύτη της μέσα στὸ πιάτο, λὲς καὶ διορθώνει ρολόγια !...

Κύριος.— Νὰ βάλω στὴ θέσι της τὴν κυρία Ντυλάκ ;

Κυρία.— Θέλεις νὰ μὲ πιάσουν τὰ νεῦρα μου ! Ἐννοεῖ νὰ μιλῇ διαρκῶς γιὰ τὸν ἑαυτό της. Μιὰ παινεσιάρα, ἕνα φουσκωμένο ἄντερο !

Κύριος, *(νευριασμένος).*— Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ συνεννοηθοῦμε. Δὲν θέλεις τοὺς προσκαλεσμένους, οὔτε κοντά σου,οὔτε ἀντικρύ σου. Μήπως θὲς νὰ τοὺς βάλουμε νὰ φάνε στὴ κουζίνα;..

Κυρία.— Δὲν ξέρω. Τί μοῦ τὸ λές; Δὲν τοὺς προσκάλεσα ἐγώ.

Κύριος.—Ἐσὺ ἡ ἴδια.

Κυρία.— Ποτέ.

Κύριος.— Δὲν θυμᾶσαι στὴν ἔκθεσι τῶν Πτηνῶν ποὺ τοὺς εἶπες : «Ἐλᾶτε νὰ φᾶμε τὸ Πάσχα καὶ θὰ μείνῃ ὁ κύριός μου πολὺ εὐχαριστημένος ;» Ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ τοὺς διώξω.

Κυρία.— Ναί, μὰ ἔπρεπε ν' ἀρνηθοῦν ἂν εἶχαν ἀνατροφή. Ἐξ ἄλλου ἀφοῦ προσκάλεσα τὸ Γλυφολαρδῆ ἔπρεπε νὰ προσκαλέσω καὶ αὐτούς.

Κύριος, *(σὰν νὰ τοῦ ἦρθε κάποια ἔμπνευσι. Φωνάζει τὴ μαγείρισσα).* — Θὰ σερβίρῃς καὶ τὰ ψάρια. Ἄκουσες ;

Κυρία.— Γιατὶ δίνεις τέτοια διαταγή ;

Κύριος.— Γιατὶ θυμήθηκα πὼς ὁ Ντυλὰκ δὲν τρώει κρέας καὶ θὰ μείνῃ νηστικὸς διαφορετικά.

Κυρία, *(θυμωμένη).*— Λοιπὸν ὁ Ντυλὰκ διατάζει ἐδῶ μέσα ; Γιὰ νὰ χορτάσῃ αὐτὸς πρέπει νὰ ἀδειάσουμε τὸ σπῆτι ; Ὄχι δὲν θὰ γίνῃ αὐτό. *(Φωνάζει τὴν μαγείρισσα).* Δὲν θὰ σερβίρῃς τὰ ψάρια.

Κύριος.— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, πὼς ἀφοῦ ὑποχρεωθήκαμε νὰ δώσουμε τὸ γεῦμα, δὲν πρέπει νὰ γίνουμε ρεζῆλι. Ἄλλοτε νὰ μὴ ξαναπροσκαλέσουμε τὸν Ντυλὰκ ἀφοῦ τρώει ἕνα περίδρομο, μὰ αὐτὴ τὴ φορά...

Κυρία.—Ὄχι ! Ποτέ ! Ὁ Ντυλὰκ σου δὲν θὰ γίνῃ κύριος ἐδῶ μέσα ! Θἄτρωγε καὶ τὰ μαχαιροπήρουνα καὶ τὶς πετσέτες ἂν τὸνἀρίναμε. Ἔμαθα πὼς ἔχει φάει δύο μέγαρα καὶ ἕνα δάσος.

Κύριος.—Μὴ παραφέρεσαι.Ἄς τὰ κανονίσουμε ὅπως ὅπως.

Κυρία.—Εἶνε καιρὸς τώρα ποὺ θέλω νὰ μπῶ στὸ ρουθοῦνι αὐτοῦ τοῦ Ντυλάκ σου. Λοιπὸν ἀπόψε σὰν τελειώσει τὸ γεῦμα θὰ τοῦ πῶ μπροστὰ σ' ὅλους : «Ἂν πεινᾶτε ἀκόμη νὰ στείλω τὴν μαγείρισσα νὰ σᾶς ἀγοράσω σαλάμι !»

Κύριος.—Μὴ θυμώνεις, ἀγάπη μου, κάμε αὐτό ποὺ σοῦ βλέω. *(Ἡ κυρία ἀρνεῖται).* Λοιπόν, ἀρνεῖσαι νὰ μοῦ κάμῃς τὸ χατῆρι ; *(Φωνάζει τὴ μαγείρισσα).* Ἀντωανέττα! Ἄκουσε... Θὰ σερβίρῃς καὶ τὰ ψάρια.

Κυρία, *(μανιώδης πρὸς τὴν μαγείρισσα).*— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω !

Κύριος.—Καὶ ἐγὼ σὲ διατάσσω. *(Ἡ μαγείρισσα στέκεται ἀκίνητη).* Τί περιμένεις ;

Ἀντωανέττα.—Περιμένω νὰ συμφωνήσετε. Θὰ σερβίρω ἢ δὲν θὰ σερβίρω τὰ ψάρια.

Κύριος.—Θὰ τὰ σερβίρῃς ἀλλοιῶς σὲ διώχνω !

Κυρία.—Δὲν θὰ τὰ σερβίρῃς. Ἄκουσες τί εἶπα ;

(Ἡ Ἀντωανέττα μένει μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα).

Κύριος.—Θὰ τὰ σερβίρῃ !

Κυρία.—Δὲν θὰ τὰ σερβίρῃ !

Κύριος.—Ἀντωανέττα, σὲ διατάσσω, θὰ σερβίρῃς τὰ ψάρια.

Κυρία.—Ἀντωανέττα, σὲ διώχνω. Πάρε τὸ μπαοῦλο σου καὶφύγε.

Κύριος, *(στὴ σύζυγό του).*—Εἶσαι μιὰ στρίγγλα !

(Ἡ κυρία ἀφρίζει. Τρέχει στὴν κουζίνα καὶ πετάει τὰ ψάρια ἀπ' τὸ παράθυρο).

Κύριος.—Τέρας.

Κυρία.—Νὰ τοὺς δεχθῇς μόνος σου τοὺς προσκαλεσμένους σου κι' ἂν σὲ ρωτήσουν γιὰ μένα νὰ τοὺς πῇς πὼς ἐχήρεψες !..

Κύριος *(μὲ ἀπορία).*—Ποὺ πηγαίνεις;

Κυρία.—Πάω νὰ δειπνήσω στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μπρεμπάν... ποὺ εἶνε γεμάτο ἀπὸ νέους πολὺ καθὼς πρέπει !

Κύριος *(ζηλοτύπως).*—Γελάστηκες ἂν νόμισες πῶς θὰ ο' ἀφήσω μόνη. Θὰ ρθῶ κι' ἐγὼ μαζύ σου. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω μοναχή οὔτε σπιθαμή ! *(Τὴν ἀκολουθεῖ).*

(Μόλις ἀνεχώρησαν ἔφθασαν οἱ προσκαλεσμένοι. Ἡ Ἀντωανέττα γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ λέει στὸν καθένα ξεχωριστά :)

— Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία μοῦ παρήγγειλαν νὰ σᾶς εἰδοποιήσω πῶς θὰ φᾶνε ἔξω καὶ καλὰ θὰ κάμετε νὰ μὴ ξαναρθῆτε νὰ φᾶτε σπίτι τους.

Εὐγένιος Σαβὲττ

ὡς τὴ τελευταία του πνοή. Τὴν πίπα καὶ τὸ κλαδευτῆρι.

Τὰ πῆραν καὶ τὰ πέταξαν σὲ μιὰ ἄκρη καὶ στὸ πέταγμά τους ἐκεῖνα, ἀφῆκαν ἕναν ἦχο κλαυθμηρό. Τὰ ἄψυχα καμμιὰ φορὰ πονοῦν κι' ἀναστενάζουν.

Ἴσως νὰ ἦσαν τὰ μόνα ποὺ ἔκλαψαν τὸν γέρω εἰς τὸν θάνατό του !

. . . . . .

Ὅλοι τὸν θυμοῦνται τὸν Γέρω-Μῆτρο κάθε Πάσχα, στὸ χωριό!

Σταμ. Σταματίου